

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: J. K., zastoupený Mgr. Daliborem Lípou, advokátem, se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlov Vary, proti žalované: **Vězeňská služba ČR, Věznice Ostrov**, se sídlem Vykmánov 22, Ostrov, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 4. 2021, č. j. 77 A 4/2021-98,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Daliborovi Lípovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 7 237 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Dne 27. 7. 2020 byl ředitelem žalované schválen Návrh na vyřazení odsouzeného z výstupního oddílu (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž byl žalobce vyřazen z výstupního oddílu Věznice Ostrov, neboť se dopustil porušení pravidel výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni (dále též „krajský soud“) domáhal určení, že jeho přemístění z výstupního oddílu L5 Věznice Ostrov na běžný oddíl A2, bylo nezákonným zásahem.

II.

[2] Žalobce v žalobě doručené krajskému soudu dne 30. 9. 2020 odmítl, že by porušil § 28 odst. 1 a odst. 3 písm. a) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody (dále též „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“), či že by se k vychovateli L. V. choval nepřiměřeně. Důvody, na kterých se rozhodnutí zakládá, jsou dle žalobce lži vychovatelky L. V., která tak učinila týden před tím, než měla být projednána jeho žádost o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, jíž následně nebylo vyhověno. Žalobci navíc nebyla dána možnost se k obsahu napadeného rozhodnutí vyjádřit. Ve vyřazení z výstupního oddílu věznice spatřuje nezákonný zásah. K tomuto postupu nebyl ze strany žalované zákonný či reálně existující důvod. Žalobce si není vědom žádného jednání či pochybení, které by jeho přesun z výstupního oddílu věznice odůvodňovalo. Následně se dozvěděl, že se měl dopustit opakovaných nepovolených kontaktů se zaměstnanci věznice, což kategoricky popírá. Správní spis neobsahuje žádné dokumenty, které by jeho přesun odůvodňovaly. Žalovaná porušila svým jednáním § 74 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, který obsahuje úpravu výstupního oddílu věznice.

[3] Krajský soud žalobu proti nezákonnému zásahu zamítl. Zabýval se povahou umístění odsouzeného do výstupního oddílu. Umístění do výstupního oddílu představuje fakultativní opatření v rámci přípravy odsouzeného na samostatný život v souvislosti s blížícím se koncem výkonu trestu odnětí svobody. Výstupní oddíly nejsou povinnou součástí věznic. Odsouzenému nesvědčí subjektivní veřejné právo na zařazení do výstupního oddílu. Právní úprava nepočítá s žádným formalizovaným procesem rozhodování o zařazení (či vyřazení) na výstupní oddíl, předpokládá toliko návrh odborných zaměstnanců a rozhodnutí ředitele, nepředpokládá se projednání s odsouzeným, dokazování atp. To se odráží i v jeho formě, rozhodnutí o zařazení či vyřazení odsouzeného vychází výlučně z odborných hledisek, k nimž slouží stanovisko odborné komise. Předepsáno rovněž není ani seznámení odsouzeného s důvody (zvažování) takového kroku. Právním předpisem není upravena ani podoba rozhodnutí, takové „rozhodnutí“ nemá žádné formalizované části, neobsahuje výrok ani odůvodnění. Rozhodnutí ředitele věznice o vyřazení odsouzeného z výstupního oddílu standardně nesplňuje minimální formální kritéria soudně přezkoumatelného rozhodnutí v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s. Naopak, splněna jsou zákonná kritéria zásahu případného zásahu dle § 82 s. ř. s.

[4] Právě proto, že se nejedná o rozhodnutí ve formálním smyslu, nelze bez dalšího požadovat, aby byly splněny i jinak běžné požadavky, které jsou běžnou součástí správních řízení, zejm. právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Postup žalované při vyřazení žalobce z výstupního oddílu přesně odpovídal právní úpravě. Rozhodnutí ředitele věznice nebylo založeno na libovůli, ale vychází ze stanoviska odborných zaměstnanců věznice.

[5] Stran námitky, že pro vyřazení žalobce z výstupního oddílu nebyly dány důvody, krajský soud dospěl k závěru, že tyto byly žalobci sděleny nejpozději dne 29. 7. 2020. Ze stejného data pochází i jeho vyjádření k těmto důvodům. Ze zápisu o pohovoru se žalobcem ze dne 26. 8. 2020 je patrné, že žalobce si byl vědom důvodů, které k jeho

pokračování

vyřazení vedly, byť je ve svém vyjádření bagatelizoval coby literární činnost (mířenou na moderátorku L. V., nikoli na pracovníci žalované shodného křestního jména), kterou plánuje publikovat po svém propuštění. Krajský soud navíc upozornil, že žalobcovo vyřazení z výstupního oddílu věznice nebylo překvapivé, neboť jeho nevhodné chování bylo dlouhodobé a stupňovalo se. Navíc se jednalo o recidivu, neboť materiálně shodného jednání se dopustil dříve i ve Věznici Rapotice, což vyústilo v jeho přemístění do Věznice Ostrov. Uzavřel, že žalobce svým jednáním porušoval § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, nerespektoval pokyny a příkazy zaměstnanců vězeňské služby, neboť přes opakované pokyny a výzvy, aby ustal s pokusy o navazování nestandardních vztahů s vychovatelkou L. V., v tomto svém jednání pokračoval, přičemž toto jednání je v prostředí výkonu trestu odnětí svobody mezi odsouzeným a zaměstnancem neakceptovatelné.

III.

[6] Proti v záhlaví uvedenému rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v přecházejícím řízení a podle písm. d) téhož ustanovení, tedy z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť soud nesprávně aproboval postup žalované.

[7] Stěžovatel zopakoval žalobní argumentaci stran skutkového stavu, který považuje za nezákonný zásah. Není si vědom jakéhokoliv jednání, pochybení či zákonného důvodu, který by se zakládal na objektivních skutečnostech, nikoliv pouze na tvrzeních žalované, a který by odůvodňoval jeho přesunutí z výstupního oddílu věznice. Je přesvědčen, že byl přesunut bezdůvodně a bez jakéhokoliv varování, napomenutí či upozornění na nevhodné chování. Jeho chování bylo vždy příkladné, plnil účel trestu a připravoval se na projednání své žádosti o podmíněné propuštění. Má za to, že žalovanou předložené dokumenty nezachycují skutečnou situaci a osoby, které se zasadily o vyřazení stěžovatele z výstupního oddílu, nebyly před soudem slyšeny. Orgány státní správy mohou činit toliko to, co jim zákon ukládá. Přesunutí stěžovatele z výstupního oddílu nebylo opřeno o zákonný rámec a bylo výsledkem libovůle.

[8] Rozsudek krajského soudu je podle stěžovatele nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jelikož se krajský soud s námitkami vypořádal nedostatečným způsobem. Odůvodnění neprovedení důkazů je, vzhledem k jejich očividné relevanci, nedostatečné a nepřezkoumatelné.

IV.

[9] Žalovaná je přesvědčena o věcné i právní správnosti napadeného rozsudku. Plně přitom odkazuje na vyjádření k žalobě ze dne 30. 10. 2020 a ze dne 19. 1. 2021. Předložené důkazy považuje za dostatečné. Jednotlivě i ve vzájemných souvislostech spolehlivě prokázaly tvrzení žalované o závadném jednání stěžovatele, který si měl být vědom možných následků, neboť se obdobného chování dopouštěl už v minulosti. Záznamy

odborných zaměstnanců o negativních poznatcích ke stěžovateli pokládá za spolehlivý důkaz, kdy tyto odpovídají chování stěžovatele. Stejně tak je dostatečným důkazem úřední záznam vychovatelky L. V. a samotné dva písemné vzkazy jí určené. Provedení dalších důkazů považuje za nadbytečné. Navrhuje proto zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Předmětem sporu je, zda bylo přemístění stěžovatele z výstupního oddílu L5 Věznice Ostrov na běžný oddíl A2 nezákonným zásahem, resp. zda se stěžovatel dopustil závadného jednání ve smyslu § 28 odst. 1 a 3 písm. a) zákona o výkonu trestu odnětí svobody, které by mohlo zapříčinit jeho přemístění na běžný oddíl na základě § 7 odst. 2 písm. a) nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 68/2013, o činnosti výstupních oddílů (dále též „nařízení o činnosti výstupních oddílů“).

[13] Dle § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je „odsouzený ve výkonu trestu povinen dodržovat stanovený pořádek a kázeň, plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby, pracovat, pokud je mu přidělena práce a není uznán dočasně práce neschopným nebo není po dobu výkonu trestu uznán zdravotně nezpůsobilým k výkonu práce, plnit úkoly vyplývající z programu zacházení, šetrně zacházet se svěřenými věcmi, nepoškozovat cizí majetek, dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, a i jinak zachovávat ustanovení vnitřního řádu věznice. Dále je povinen dodržovat opatření a pokyny podle zvláštních právních předpisů k zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a požární ochrany.“

[14] Podle odst. 3 písm. a) téhož ustanovení je „odsouzeným zakázáno navazovat styky s jinými osobami v rozporu s tímto zákonem nebo s pokynem vydaným na základě tohoto zákona.“

[15] Podle § 74 odst. 1 téhož zákona lze „ve věznicích zřídit výstupní oddíl, do něhož se přiměřenou dobu před očekávaným skončením výkonu trestu zpravidla zařazují odsouzení, kterým byl uložen trest na dobu delší než 3 roky, a odsouzení, jimž je třeba pomáhat při vytváření příznivých podmínek pro soběstačný život v souladu se zákonem.“

[16] Podle § 7 nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 68/2013, o činnosti výstupních oddílů (dále též „nařízení o činnosti výstupních oddílů“):

„(1) O eventuálním vyřazení odsouzeného z výstupního oddílu rozhoduje ředitel věznice na návrh odborné komise po pečlivém zvážení všech okolností.

(2) Důvodem k vyřazení může být:

pokračování

- a) *závažné nebo opakované úmyslné porušení zákona o výkonu trestu, vyhlášky nebo vnitřního řádu, týkající se zejména pobytu ve výstupním oddílu,*
- b) *odmítnutí účasti v povinných aktivitách programu výstupního zacházení nebo jeho celkové neplnění za nejméně jedno vyhodnocovací období,*
- c) *pominutí důvodu, pro který byl odsouzený do oddělení zařazen (např. přearažení do jiného typu věznice, pravomocné uložení dalšího trestu odnětí svobody, podmíněné propuštění),*
- d) *jiný závažný důvod posouzený odbornou komisí (např. nemoc).*

(3) *Ke zpracování návrhu využívá věznice formulář „Návrh na vyřazení odsouzeného z výstupního oddílu“ (příloha č. 2), který se po realizaci návrhu založí do osobního spisu odsouzeného.*

(4) *V případě vyřazení je odsouzený zařazen do prostupné skupiny vnitřní diferenciaci v závislosti na důvodech vyřazení podle doporučení odborné komise schváleného ředitelem věznice.“*

[17] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku. Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Nepřezkoumatelnost přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelů o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24).

[18] Těmto požadavkům rozsudek krajského soudu dostál, neboť se náležitě (a velmi podrobně), srozumitelným a logickým způsobem vypořádal s veškerými žalobními námitkami a své závěry přehledně a přesvědčivě odůvodnil. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

[19] Obdobnou věcí téhož stěžovatele se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 10. 11. 2020, č. j. 4 As 193/2020-26 (rozsudek je dostupný na www.nssoud.cz), kde

předmětem sporu bylo přeražení stěžovatele z Věznice Rapotice do Věznice Ostrov pro jeho nevhodné chování vůči zaměstnankyni věznice.

[20] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatele, že krajský soud rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, pokud neprovedl některé důkazní návrhy stěžovatele (výslechy osob) a zároveň přešel nedostatečné doložení důkazů žalovanou. Stejně jako krajský soud má Nejvyšší správní soud za to, že ve věci bylo možné rozhodnout na základě skutečností zjištěných při ústním jednání a správního spisu obsahujícího dostatek podkladů pro rozhodnutí. Je v něm založen mj. úřední záznam vychovatelky, návrh na přemístění a další odborné záznamy o stěžovatelovu nevhodném chování. Provedení stěžovatelem navržených důkazů proto nebylo třeba k řádnému zjištění skutkového stavu.

[21] Vychovatelka L. V. do úředního záznamu ze dne 23. 7. 2020, č. j. VS-2320-130/ČJ-2020-800730, uvedla, že v rámci svých povinností byla určena jako vychovatelka oddílu L5. Téhož dne obdržela od stěžovatele písemné sdělení, které se neslučuje s běžnými zásadami pro komunikaci s personálem Vězeňské služby ČR. Celou věc ještě též den oznámila vedoucím pracovníkům oddělení výkonu trestu. Uvedla, že se jedná o opakované jednání, kdy obdobný dopis obdržela již dne 21. 7. 2020. Po přečtení dopisu bylo zřejmé, že stěžovatel její předchozí upozornění ohledně nevhodného chování nevzal v potaz. Sdělila, že stěžovatel těmito dopisy vyjadřuje svůj nestandardní vztah k její osobě. V úředním záznamu popsala, že prvky manipulativního jednání stěžovatel projevuje již delší dobu (konkrétně od 11. 6. 2020), usměrňování odsouzeného se jeví jako neúčinné a jeho nevhodné chování stále pokračuje. S ohledem na uvedené navrhla umístění stěžovatele do jiného oddílu. Součástí úředního záznamu byly i kopie předmětných dopisů. Nebylo jí příjemné, že se stěžovatel o ni až příliš zajímá. V písemných vzkazech ji stěžovatel označoval za překrásnou a půvabnou. Dále ji např. informoval o svém záměru pozvat ji na koncert či o možnosti provedení masáže s asistenčním procvičením. Zdůrazňoval její „nebetýčný sex-appeal“ a následně ji pozval i do divadla.

[22] Byť měl být obsah obou vzkazů lichotivý, byl v rozporu s právní úpravou vztahů mezi odsouzeným a zaměstnancem věznice. Ze správního spisu vyplývá, že byl stěžovatel již dříve upozorněn na své nevhodné chování a svým jednáním tak nerespektoval pokyn, který mu v postavení zaměstnance žalované vychovatelka L. V. udělila. Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že stěžovatel takto jednal vůči zaměstnankyni vězeňské služby ve věznici, tedy v prostředí, které je velice striktně svázáno celou řadou formálních pravidel přísně zavazujících jak vězně, tak i zaměstnance vězeňské služby, to vše za účelem zákonného zajištění řádného provozu věznice a výkonu trestu v ní umístěných vězňů. Jednání stěžovatele nebylo v souladu s povinností plnit pokyny a příkazy zaměstnanců vězeňské služby stanovenou v § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu a lze jej hodnotit jako snahu navazovat kontakt v rozporu s pokynem vydaným na základě tohoto zákona ve smyslu odst. 3 písm. a) téhož ustanovení. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatele, že jeho chování vůči vychovatelce L. V. nemohlo být v rozporu se smyslem a účelem výkonu trestu odnětí svobody. V návaznosti na výše uvedené zdejší soud konstatuje, že žalovaná nepochybila, pokud shledala, že jsou dány podmínky pro přesunutí stěžovatele na jiný oddíl v souladu s § 7 odst. 2 písm. a)

pokračování

nařízení o činnosti výstupních oddílů. Nic na tomto závěru nemůže změnit ani stěžovatelem předestřená tvrzení o tom, že tyto vzkazy byly určeny pro moderátorku L. V. „z básnického pohledu“, neboť z jejich obsahu je zřejmé, že byly určeny právě vychovatelce L. V. a tento jejich obsah koresponduje s děním ve věznici. Toto tvrzení však nebylo v kasační stížnosti uváděno, proto se jím Nejvyšší správní soud nebude podrobněji zabývat.

[23] Tvrzení stěžovatele, že je nadstandardně vzorný, nadprůměrně kázeňsky hodnocen, že plnil program zacházení, dodržoval vnitřní řád věznice, plnil rovněž pracovní a vzdělávací aktivity a připravoval se na projednání své žádosti o podmíněné propuštění, nic nemění na tom, že v jeho případě byly podmínky pro přesun na jiný oddíl splněny. Předchozí řádný výkon trestu stěžovatelem nemůže kompenzovat chování, pro která byl stěžovatel vyřazen z výstupního oddílu. Předchozí chování odsouzeného není hlediskem, které by mělo být zkoumáno vzhledem k okolnostem této věci při úvaze, zda jej ponechat ve výstupním oddíle, či nikoli. Nezbyvá než podotknout, že předmětné jednání vedoucí k jeho vyřazení z výstupního oddílu zcela zjevně nenaplněovalo předpoklad chování vzorového vězně, za něhož se stěžovatel označuje.

[24] Ze spisového materiálu Nejvyšší správní soud ověřil, že dne 23. 7. 2020 byl podán návrh na vyřazení stěžovatele z výstupního oddílu, k němuž bylo dne 27. 7. 2020 vydáno odborné stanovisko komise a následně byl návrh schválen. Dne 29. 7. 2020 se s tím stěžovatel seznámil, což stvrdil vlastnoručním podpisem a písemným vyjádřením nesouhlasu na téže listině. Z obsahu uvedeného tedy vyplývá, že stěžovateli bylo umožněno se vyjádřit. Právní úprava nepočítá s žádným formalizovaným procesem rozhodování o zařazení na výstupní oddíl, předpokládá toliko návrh odborných zaměstnanců a rozhodnutí ředitele. K obdobné věci se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 As 25/2012-33. Postup žalované odpovídal právní úpravě. Je třeba přisvědčit závěrům krajského soudu, že rozhodnutí ředitele žalované není založeno na libovůli, ani na jeho vlastním úsudku, nýbrž vychází ze stanoviska odborných zaměstnanců věznice. Přemístění stěžovatele na jiný oddíl bylo řádně odůvodněno - důvodem bylo opakované obtěžující jednání stěžovatele, jež konstituovalo porušení stanoveného programu speciálního zacházení a porušení předpisů upravujících chování a odsouzených zařazených ve výstupním oddílu.

[25] Krajský soud se nedopustil žádného pochybení, pokud rozhodl, že přesun stěžovatele na jiný oddíl nenaplnuje kritéria nezákonného zásahu. Krajský soud velmi důkladně odůvodnil své závěry a na jeho závěry Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje, aby neopakoval již jednou vyřčené.

[26] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[27] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení

o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Ustanovenému zástupci, Mgr. Daliboru Lípovi, se ve smyslu § 35 odst. 10 s. ř. s. přiznává odměna za zastupování spočívající ve dvou úkonech právní služby, kterými bylo písemné podání ve věci samé - podání kasační stížnosti a další porada s klientem přesahující 1 hodinu. Za jeden úkon právní služby přísluší podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, částka 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. celkem 3 400 Kč. Protože zástupce žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty, nezvyšují se náklady o částku odpovídající dani podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celkem tedy odměna ustanoveného zástupce činí částku ve výši 6 800 Kč. Současně ustanovenému zástupci přísluší náhrada hotových výdajů ve výši 237 Kč, jakožto náhrada za cestovní náklady spočívající v cestě ze sídla advokáta do Věznice Horní Slavkov a zpět (54 Km x 4,40 Kč) a náhrada za promeškaný čas za tuto cestu v délce 1 hodiny ve výši 200 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. prosince 2022

David Hipšr
předseda senátu